

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní příhrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABYLO PRÁVNÍ

MOCI dne 23. 6. 2014 a je

vyřizováno dne 9. 7. 2014

Český telekomunikační úřad

Odbor prezkoumávání rozhodnutí

Dne 21. 7. 2014

Praha 23-06-2014

Čj. ČTÚ-22 532/2014-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu jako příslušný správní orgán podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), na základě rozkladu, který podala dne 1. 4. 2014 obchodní společnost **Air Telecom a.s.**, IČO 242 62 137, se sídlem Českomoravská 2408/1a, Libeň, 190 00 Praha 9, zastoupená Mgr. Ondřejem Tejnorou, advokátem, se sídlem Praha 5 – Malá Strana, Janáčkovo nábřeží č. 57, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“), proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu čj. ČTÚ-127 746/2013-606/XVI.vyř ze dne 17. 3. 2014, vydanému v řízení o návrhu obchodní společnosti Air Telecom a.s. proti obchodní společnosti **ČD – Telematika, a.s.**, IČO 614 59 445, se sídlem, Pernerova 2819/2a, 130 00 Praha 3, zastoupené Mgr. Pavlou Brennan Kahounovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Ostrovní 126/30, ve sporu o plnění z Rámcové smlouvy o poskytování služeb ze dne 14. 5. 2007 číslo 06/13/244, ve znění jejich dodatků číslo 1 – 5, podle § 127 zákona o elektronických komunikacích, po projednání v rozkladové komisi Rady Českého telekomunikačního úřadu ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, vydává toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad zamítá a napadené rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 17. 3. 2014, čj. ČTÚ-127 746/2013-606/XVI.vyř, se potvrzuje.
- II. Navrhovatel, obchodní společnost Air Telecom a.s., je podle § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích povinna uhradit ve prospěch odpůrce, obchodní společnosti ČD – Telematika, a.s., náhradu nákladů řízení o rozkladu ve výši 1.573,- Kč, a to k rukám Mgr. Pavly Brennan Kahounové, advokátky, do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Dne 6. 12. 2013 byl předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) doručen návrh obchodní společnosti Air Telecom a.s., IČO 242 62 137, se sídlem Českomoravská 2408/1a, 190 00 Praha 9 (dále jen „navrhovatel“), zastoupené Mgr. Ondřejem Tejnorou, advokátem, se sídlem Praha 5, Janáčkovo nábřeží 57, na zahájení řízení ve sporu mezi osobami vykonávajícími komunikační činnost podle § 127 zákona o elektronických komunikacích, proti obchodní společnosti ČD-Telematika, a.s., IČO: 614 59 445, se sídlem Pernerova 2819/2a, 130 00 Praha 3 (dále jen „odpůrce“), v tomto řízení zastoupené Mgr. Pavlou Brennan Kahounovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Ostrovní 126/30.

V návrhu se navrhovatel domáhal vydání rozhodnutí, že odpůrce je povinen ve dnech 1. 1. 2014 až 31. 3. 2014 ponechat připojené na svou datovou síť elektronických komunikací všechny zákazníky navrhovatele, připojené k datové síti odpůrce ke dni 31. 12. 2013 na základě rámcové smlouvy o poskytování služeb ze dne 14. 5. 2007 uzavřené mezi navrhovatelem a odpůrcem. Svůj nárok opíral o Rámcovou smlouvu o poskytování služeb, již navrhovatel uzavřel s odpůrcem dne 14. 5. 2007 pod číslem 06/13/244 a jež byla ke dni podání návrhu doplněna dodatky č. 1 – 5 (dále též jen „Smlouva“), přičemž byl názoru, že smluvní vztah na základě uvedené Smlouvy trvá a odpůrce je povinen z něj nadále plnit, neboť dodatečnými smluvními ujednáními byla doba trvání Smlouvy prodloužena do dne 31. 3. 2014, zatímco odpůrce setrval na názoru, že posledním dnem trvání smlouvy je den 31. 12. 2013 (v souladu s první větou článku II. 1. dodatku č. 3 ke Smlouvě následujícího znění: „*Smlouva se uzavírá na dobu určitou do 31. 12. 2013.*“). Protože se navrhovatel ve svých právech na plnění z této smlouvy cítil ohrožen do té míry, že jemu i jeho zákazníkům hrozí značné škody, podal současně návrh na vydání rozhodnutí podle ustanovení § 61 správního řádu, kterým správní orgán I. stupně odpůrci totožnou povinnost nařídí předběžným opatřením.

Správní orgán I. stupně tomuto návrhu na vydání předběžného opatření vyhověl a rozhodnutím ze dne 16. 12. 2013 čj. ČTÚ-127 746/2013-606 nařídil, aby odpůrce ponechal ve dnech 1. 1. 2014 až 31. 3. 2014 připojené na svou datovou síť elektronických komunikací všechny zákazníky navrhovatele, připojené k datové síti odpůrce ke dni 31. 12. 2013 na základě rámcové smlouvy o poskytování služeb ze dne 14. 5. 2007 uzavřené mezi navrhovatelem a odpůrcem. Proti tomuto rozhodnutí podal odpůrce dne 23. 12. 2013 rozklad, o kterém bylo rozhodováno v samostatném řízení pod čj. ČTÚ-1810/2014-603.

Správní orgán I. stupně, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 10 správního řádu a podle ustanovení § 107 odst. 11 a § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, po provedení dokazování a posouzení skutkového a právního stavu ve věci

samé vydal dne 17. 3. 2014 rozhodnutí čj. ČTÚ-127 746/2013-606/XVI.vyř (dále též jen „napadené rozhodnutí“).

Ve výroku I. tohoto rozhodnutí podle ustanovení § 141 odst. 7 správního řádu návrh navrhovatele, aby byl odpůrce povinen ponechat připojené ve dnech 1. 1. 2014 až 31. 3. 2014 na svou datovou síť elektronických komunikací všechny zákazníky navrhovatele, připojené k datové síti odpůrce ke dni 31. 12. 2013 na základě rámcové smlouvy o poskytování služeb ze dne 14. 5. 2007 uzavřené mezi navrhovatelem a odpůrcem, zamítl. Vedle toho výrokiem II. rozhodl, že předběžné opatření, vydané pod čj. ČTÚ-127 746/2013-606 dne 16. 12. 2013 se podle § 61 odst. 3 správního řádu zrušuje, výrokiem III. pak uložil navrhovateli povinnost zaplatit odpůrci náhradu nákladů řízení ve výši 6.292 Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí k rukám právního zástupce odpůrce.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán I. stupně nejdříve zrekapituloval průběh řízení a uvedl k němu následující skutečnosti.

Správnímu orgánu I. stupně byl dne 6. 12. 2013 doručen návrh navrhovatele na zahájení správního řízení proti odpůrci na rozhodnutí sporu o plnění z rámcové smlouvy o poskytování služeb ze dne 14. 5. 2007 číslo 06/13/244, ve znění jejích dodatků číslo 1 – 5 a dále též návrh na nařízení předběžného opatření podle § 61 správního řádu.

V návrhu navrhovatel uvedl, že uzavřel s odpůrcem Rámcovou smlouvu o poskytování služeb ze dne 14. 5. 2007 pod číslem 06/13/244 s tím, že Smlouva byla ke dni podání návrhu doplněna dodatky č. 1 - 5. Na základě postupů stanovených ve Smlouvě začal navrhovatel jednat s odpůrcem ve druhé polovině roku 2013 o podmínkách spolupráce po 1. lednu 2014. V rámci těchto jednání došlo na základě pobídky odpůrce k oznámení o ukončení technických specifikací ze strany navrhovatele. Na základě tohoto oznámení však bylo dle tvrzení navrhovatele intenzívně jednáno o prodloužení Smlouvy po 1. lednu 2014, přičemž navrhovatel opakovaně deklaroval nutnost poskytování služeb po tomto datu. Smlouva byla dle tvrzení navrhovatele na základě dodatku č. 4 ke Smlouvě (dále jen „dodatek č. 4“) prodloužena do 31. 12. 2013 s tím, že se oba účastníci řízení zavázali jednat o prodloužení Smlouvy. Pro případ, že by k dohodě nedošlo, bylo dle navrhovatele v článku III. odst. 4 dodatku č. 4 ze dne 1. 2. 2012 prodlouženo trvání Smlouvy na dobu neurčitou. Navrhovatel podal dne 28. 11. 2013 výpověď Smlouvy s tím, že výpovědní doba činí podle článku III. odst. 1 poslední věta Smlouvy a článku 3.10 Všeobecných podmínek poskytování služeb odpůrce (dále jen „VOP“) tři měsíce. Navrhovatel má tedy za to, že Smlouva včetně služeb poskytovaných na jejím základě měla zaniknout ke dni 31. 3. 2014.

Navrhovatel se vyjádřil k návrhu podáním ze dne 17. 1. 2014, doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 21. 1. 2014. Ve svém vyjádření navrhovatel zdůraznil, že listinu „ukončení technické specifikace“ ve svém návrhu na zahájení řízení uvedl a v kopii založil do

spisu. Přitom dle navrhovatele byla tato listina vyžádána samotným odpůrcem jako podnět pro další prodloužení Smlouvy. Dne 24. 9. 2013 mělo proběhnout osobní jednání se zástupci navrhovatele s tím, že navrhovatel byl panem Markem Dvořákem požádán o vystavení dokumentu „ukončení technické specifikace“. Uvedený dokument byl dne 25. 9. 2013 podepsán generálním ředitelem a předsedou představenstva navrhovatele, panem Martinem Hesem, a osobně doručen panem Martinem Havlinou do sídla odpůrce.

Následně dne 27. 11. 2013 obdržel navrhovatel další nabídku od paní Marcoňové na poskytování služeb odpůrce v letech 2014 a 2015. V reakci na to zaslal navrhovatel dle svého vyjádření dne 29. 11. 2013 (podle tvrzení v návrhu dne 28. 11. 2013) odpůrci řádnou výpověď Smlouvy jednak e-mailovou poštou, a jednak doporučeně s dodejkou prostřednictvím České pošty s tím, že výpovědní doba dle příslušných ustanovení smluvních podmínek činí tři měsíce a Smlouva tak včetně služeb zanikla ke dni 31. 3. 2014. Výše uvedená listina „ukončení technické specifikace“ tak byla dle navrhovatele vystavena s vnitřní výhradou (mentální rezervací) navrhovatele a je tak neplatná, neboť trpí nedostatkem vážnosti, což je dle § 37 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013, jeden z nutných předpokladů platnosti právního úkonu.

Ve věci samé se rovněž vyjádřil odpůrce, a to podáním datovaným sice dne 7. 1. 2014, ale doručeným správnímu orgánu I. stupně až dne 21. 1. 2014. Odpůrce rozporoval, že by v době podání vyjádření existoval mezi ním a navrhovatelem smluvní vztah na základě Smlouvy. Odpůrce v podání uvedl, že dle jeho názoru smluvní vztah mezi ním a navrhovatelem zanikl ke dni 31. 12. 2013 jednostrannou písemnou výpovědí podanou navrhovatelem v souladu se Smlouvou a technickými specifikacemi dne 25. 9. 2013. Dle odpůrce tedy bez dalšího zanikl k datu 31. 12. 2013 právní titul pro dosavadní spolupráci navrhovatele a odpůrce. Jednání o možném prodloužení Smlouvy již byla vedena mimo její původní rámec a k uzavření nové smlouvy nedošlo. Dle názoru odpůrce je pak další výpověď daná navrhovatelem dne 28. 11. 2013 bez významu. Navíc má odpůrce za to, že tato výpověď (ze dne 28. 11. 2013) byla podána úmyslně s cílem vyvolat nejistotu ohledně délky trvání Smlouvy. Odpůrce trvá na tom, že k ukončení Smlouvy došlo ke dni 31. 12. 2013, a to na základě výpovědi navrhovatele (oznámení o ukončení technických specifikací) ze dne 25. 9. 2013. Odpůrce dále uvádí, že by navíc musel znovu uzavřít smlouvy se svými subdodavateli, které ukončil právě na základě výpovědi odpůrce ze dne 25. 9. 2013, a není jisté, zda by se odpůrci podařilo všechny tyto smlouvy obnovit v původním rozsahu a za stejných podmínek.

S výše uvedenými vyjádřeními seznámil správní orgán I. stupně účastníky řízení, a to dne 23. 1. 2014. Následně se ve věci vyjádřil ještě odpůrce, a to podáním ze dne 28. 1. 2014, ve kterém setrvává na svém stanovisku, že listina „ukončení technické specifikace“ je výpovědí Smlouvy, a dále rozporuje tvrzení navrhovatele ohledně vnitřní

výhrady, když tvrdí, že pro posouzení obsahu projevu vůle není vnitřní výhrada jednajícího účastníka podstatná. Dále dle odpůrce nelze pomocí výkladu projevu vůle „nahrazovat" nebo „doplňovat" vůli, kterou jednající účastníci v rozhodné době neměli, nebo kterou sice měli, ale neprojevili ji. Na podporu tohoto svého tvrzení poukazuje odpůrce na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 3 Cdon 946/96.

V reakci na výše uvedená vyjádření stran považoval správní orgán I. stupně za potřebné nařídit ve věci ústní jednání. Navrhovatel byl rovněž správním orgánem I. stupně vyzván k doložení technických specifikací.

Navrhovatel dne 4. 2. 2014 založil do spisu k důkazu požadované technické specifikace, k jejichž doložení byl správním orgánem I. stupně vyzván.

Den 6. 2. 2014 se uskutečnilo ústní jednání ve věci. Správní orgán I. stupně se v úvodu jednání pokusil o smír mezi účastníky řízení, ke kterému však nedošlo. Navrhovatel i odpůrce, od započetí ústního jednání nadále ve věci zastupován advokátem, uvedli, že trvají na svých dosavadních písemných vyjádřeních, a rovněž uvedli některé nové skutečnosti, které dosud písemně správnímu orgánu I. stupně sděleny nebyly.

Navrhovatel nad rámec písemných vyjádření uvedl, že dokument ze dne 25. 9. 2013 (ukončení technických specifikací) bylo činěno na žádost odpůrce. Dodatkem č. 4 byla Smlouva prodloužena na dobu neurčitou a dodatkem č. 5 ke Smlouvě (dále jen „dodatek č. 5") bylo stanoveno mezi stranami, že Smlouva je do 31. 12. 2013 nevypověditelná a také, že výpovědní lhůta mohla začít běžet až 1. 1. 2014 a skončí 31. 3. 2014. Dodatky smluv byly vypracovány odpůrcem, a proto se navrhovatel odkazuje na § 266 odst. 4 obchodního zákoníku.

Odpůrce uvedl, že s výše uvedeným tvrzením navrhovatele nesouhlasí, výpověď mohla být doručena kdykoliv, ale Smlouva nemohla být ukončena dříve než 31. 12. 2013. V dodatku č. 4 se uvádí, že Smlouva byla uzavřena na dobu určitou do 31. 12. 2013. Před podpisem stran se mohly smluvní strany ke znění smlouvy vyjádřit a vznést své pochybnosti, popř. navrhnout úpravu textu.

Navrhovatel v replice na vyjádření odpůrce uvedl, že návrh Smlouvy, dodatku č. 4 a dodatku č. 5, vypracoval odpůrce. Podle názoru navrhovatele toto dokládá znak či logo odpůrce na dodatcích č. 4 a č. 5. Výklad dodatku č. 5, jak jej činí odpůrce, je dle názoru navrhovatele nesprávný, pokud by platila domněnka odpůrce, potom by dodatek zněl tak, že „smlouva se uzavírá na dobu určitou do 31. 12. 2013".

Odpůrce nesouhlasil ani s tímto tvrzením navrhovatele, neboť dodatek č. 5 je nutno interpretovat v návaznosti na dodatek č. 4, který připouští možnost ukončení některých

technických specifikací výpovědí. Dodatek č. 5 tuto možnost výslovně vylučuje do data 31. 12. 2013.

Správní orgán I. stupně se dále dotázal účastníků ohledně dodatku č. 2 ke Smlouvě (dále jen „dodatek č. 2“), zda se jedná o nové VOP, protože k dodatku č. 2 nebyly navrhovatelem žádné dokumenty doloženy, přičemž v dodatku č. 2 je výslovně uvedeno, že jeho předmětem je rozšířit a definovat nové podmínky poskytování služeb a jeho přílohou jsou VOP platné od 1. 1. 2010. Dále se správní orgán I. stupně dotázal účastníků na ujednání ve Smlouvě ohledně nepoužití bodu 3.8 písm. d) VOP, neboť příslušné ustanovení VOP žádný bod d) neobsahuje.

Navrhovatel i odpůrce si na základě výše uvedeného dotazu správního orgánu I. stupně vyhradili lhůtu pěti pracovních dnů na zodpovězení dotazu a doložení příslušných důkazů. Účastníci dále prohlásili, že k předmětu sporu již nechtějí nic doplnit.

Následně byly provedeny listinné důkazy doložené účastníky v průběhu řízení a při jednání o věci samé (zejména Smlouva a dodatky č. 1 - 5), přičemž odpůrce k uvedeným důkazům uvedl, že listiny nazvané „Prohlášení Martina Havliny k situaci jednání a podání výpovědi smlouvy mezi Air Telecom a.s. a ČD-Telematika a.s.“ ze dne 5. 2. 2014, „Prohlášení Romana Fúry ředitele pro rozvoj a strategii spol. Air Telecom spol. k dodání dokumentu výpovědi služeb pro dodávku konektivity pro Air Telecom a.s. od ČD-Telematika a.s.“ ze dne 24. 1. 2014 a „Prohlášení obchodního ředitele spol. Casablanca INT Petra Šimpacha, k dodání dokumentu výpovědi služeb pro dodávku konektivity pro Air Telecom a.s. od ČD-Telematika a.s.“ ze dne 4. 2. 2014, je nutno interpretovat s přihlédnutím ke skutečnosti, že je učinily osoby, které mají zájem, aby správní orgán I. stupně rozhodl ve prospěch navrhovatele.

Odpůrce se k věci dále vyjádřil podáním ze dne 11. 2. 2014. V něm uvedl nové zásadní skutečnosti, které dosud v řízení nebyly tvrzeny, a to, že dodatkem č. 3 ze dne 10. 10. 2011 ke Smlouvě (dále jen „dodatek č. 3“) bylo stanoveno, že Smlouva se uzavírá na dobu určitou do 31. 12. 2013. V tomto dodatku se dle odpůrce smluvní strany shodly na možnosti prodloužení Smlouvy i po tomto datu, ovšem za podmínky uzavření dodatku, upravujícího zejména cenovou politiku. K uzavření dodatku, který by prodlužoval platnost Smlouvy i po datu 31. 12. 2013, však podle odpůrce nikdy nedošlo. Dle názoru odpůrce tedy Smlouva zanikla bez dalšího uplynutím sjednané doby, tedy ke dni 31. 12. 2013.

Odpůrce dále uvedl, že dodatek č. 4 opakovaně připouští možnost další spolupráce po datu 31. 12. 2013, avšak pouze za podmínky uzavření dodatku o cenách pro období po 31. 12. 2013 s tím, že takový dodatek bude navrhovatelem akceptován nejpozději do 15. 11. 2013. Odpůrce konstatuje, že k uzavření uvedeného dodatku o cenách nedošlo, a nebyla tedy naplněna podmínka pro prodloužení Smlouvy po datu 31. 12. 2013. Ostatní

tvrzení obsažená ve vyjádření odpůrce jsou pouze shrnutím a opakováním tvrzení, které odpůrce již uvedl ve svých předchozích podáních.

Navrhovateli bylo vyjádření odpůrce spolu s veškerými příloženými doklady zasláno k vyjádření dne 17. 2. 2014.

Dne 17. 2. 2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno poštou vyjádření navrhovatele ze dne 12. 2. 2014, přislíbené na ústním jednání. K dodatku č. 2 navrhovatel uvedl, že ho uzavíral jeho právní předchůdce, tudíž mu není známo, proč byla sjednána odchylka od VOP a proč se odkazovalo na neexistující bod těchto podmínek. Dále se navrhovatel opět odkázal na § 266 odst. 4 obchodního zákoníku, tj. že dodatek byl koncipován odpůrcem, a proto je třeba projev vůle, který připouští různý výklad, v pochybnostech vykládat k tíži strany, která jej jako první v jednání použila.

V reakci na vyjádření odpůrce ze dne 11. 2. 2014 se navrhovatel ve věci vyjádřil, a to podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 25. 2. 2014. Ve vyjádření navrhovatel uvedl, že nesouhlasí s tvrzením odpůrce, že nikdy nedošlo k uzavření dodatku, kterým by bylo prodlouženo trvání Smlouvy na dobu neurčitou, neboť takovým dodatkem byl podle názoru navrhovatele dodatek č. 4, který prodloužil trvání Smlouvy na dobu neurčitou. Tento dodatek dle navrhovatele prodloužil jasně trvání Smlouvy, přičemž podmínka, že „ceny za služby nebudou převyšovat ceny sjednané tímto dodatkem a budou odpovídat cenám tržním“ není jasný, protože není zřejmé, o jaké ceny a za jaké období by se mělo jednat.

Navrhovatel dále podotkl, že pokud je odkazováno na povinnost odpůrce „zaslat MobilKomu takový návrh dodatku nejpozději do 15. 10. 2013“, pak je otázkou, zda se dají za takový návrh považovat jednání obou stran. Navrhovatel dále uvedl, že dle jeho názoru je pak otázkou, zda taková podmínka nebyla zmařena, neboť pak by se k ní nepřihlíželo. Navrhovatel odkázal na § 36 odst. 3 zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník účinný do 31. 12. 2013, dle kterého zmaří-li účastník splnění podmínky, jejíž nesplnění je mu na prospěch, stane se právní úkon nepodmíněným.

Navrhovatel dále uvedl k dodatku č. 5, že má za to, že interpretace dodatku č. 5 odpůrcem je nesprávná a účelová, že dodatek č. 5 zrušil právo vypovídat nejen technické specifikace, ale i Smlouvu samotnou, přičemž dle názoru navrhovatele dodatek č. 5 svojí dikcí předjímal možnost výpovědi Smlouvy. Pokud by platila konstrukce vytvořená odpůrcem, pak by nepřipadala výpověď Smlouvy vůbec do úvahy, neboť smlouvy uzavřené na dobu určitou jsou ze své podstaty nevypověditelné. Pokud tedy dodatek č. 5 Smlouvy výslovně vyloučil po stanovenou dobu možnost podání výpovědi Smlouvy bez udání důvodu, vycházely smluvní strany dle tvrzení navrhovatele při uzavírání dodatku č. 5 shodně z toho, že Smlouva je uzavřena na dobu neurčitou. V případě uzavření Smlouvy by totiž žádné podání výpovědi bez udání důvodu nepřicházelo v úvahu.

Správní orgán I. stupně dne 3. 3. 2014 stanovil usnesením navrhovateli i odpůrci lhůtu k podávání návrhu a důkazů do 10. 3. 2014. Téhož dne správní orgán I. stupně vyrozuměl účastníky i o termínu provádění důkazů, doložených po konání ústního jednání i termín, kdy se budou moci seznámit s podklady před vydáním rozhodnutí.

Odpůrce se ve věci ještě vyjádřil dne 7. 3. 2014. Ve svém vyjádření opakuje skutečnosti již řečené a trvá na svých závěrech, současně odpůrce vyčíslil náklady řízení, a to za 4 úkony právní služby á 1.000,- Kč - převzetí a příprava zastoupení, 2x písemné podání ve věci a účast při úkonu správního orgánu I. stupně, celkem ve výši 4.000,- Kč, náhrada hotových výdajů za 4 výše uvedené úkony právní služby á 300,- Kč, celkem 1200,- Kč a DPH z částky 5. 200,- Kč, tedy částku 1.092,-Kč. Celková odpůrcem požadovaná částka na náhradě nákladů řízení tedy činí 6.292,- Kč. Odpůrce jako přílohu svého vyjádření doložil osvědčení o registraci plátce DPH Mgr. Pavly Brennan Kahounové, na jehož základě požaduje z nákladů řízení i DPH v uvedené výši.

Dne 12. 3. 2014 byly provedeny další důkazy doložené odpůrcem po konání ústního jednání jako příloha vyjádření ze dne 11. 2. 2014, konkrétně e-mailová korespondence mezi navrhovatelem a odpůrcem ohledně další možné spolupráce, VOP odpůrce platné od 30. 10. 2009, VOP odpůrce platné od 1. 2. 2013, pracovní verze dodatku č. 4, kniha doručené pošty odpůrce, faktura č. 7609100190 vystavená odpůrcem obsahující oznámení o platnosti nových VOP od 1. 1. 2010 a faktura č. 7613010130 vystavená odpůrcem obsahující oznámení o platnosti nových VOP od 1. 4. 2013. Téhož dne rovněž nahlédla právní zástupkyně odpůrce do spisu. Po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí uvedla, že ke shromážděným podkladům před vydáním rozhodnutí nemá připomínky.

Správní orgán I. stupně dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsal úvahy, kterými se řídil při posuzování stavu věci.

Správní orgán I. stupně uvedl, že prvořadě posuzoval smluvní dokumentaci doloženou spornými stranami, a to Smlouvu uzavřenou mezi odpůrcem a právním předchůdcem navrhovatele, společností MobilKom, a.s., VOP ze dne 12. 2. 2007, které byly nedílnou součástí Smlouvy ze dne 14. 5. 2007, její dodatky č. 1 až 6, VOP ze dne 30. 10. 2009 a VOP ze dne 1. 2. 2013, s ohledem na otázku vlivu ustanovení VOP a dodatků na dobu trvání Smlouvy. K této věci správní orgán I. stupně uvedl následující.

Z čl. III. bodu 1. Smlouvy vyplývá, že Smlouva byla uzavřena na dobu určitou v délce trvání 5 let, tj. do 14. 5. 2012, přičemž po uplynutí této doby mohl kterýkoli z účastníků svým jednostranným úkonem Smlouvu prodloužit, a to až dvakrát po sobě, vždy na dobu dalších pěti let. Dále bylo ve Smlouvě dohodnuto, že se nepoužije bod 3.8 písm. d) VOP, a budou změněny body 3.10, 4.1, 4.2 a 9.4 VOP.

Bod 3.8 VOP obsahuje pouze jednu větu, a to že: „Rámcová smlouva a/nebo Technická specifikace uzavřená na dobu určitou zaniká uplynutím této doby.“ Účastníci řízení však v průběhu řízení ani přes dotaz správního orgánu I. stupně při ústním jednání neodpověděli na otázku, proč byla sjednána neplatnost ustanovení 3.8 bodu d) VOP, když předmětné ustanovení VOP (i VOP ze dne 30. 10. 2009 a ze dne 1. 2. 2013, doložené následně odpůrcem, obsahují stejné znění bodu 3.8) takový bod neobsahuje a ani nesdělili, co měl tento bod obsahovat. Z dikce bodu 3.8 uvedených VOP má v takovém případě správní orgán I. stupně za to, že bylo platně sjednáno ukončení Smlouvy uplynutím doby v případě, že Smlouva byla sjednána na dobu určitou. Bod 3.10 VOP řešil výpověď Smlouvy na dobu neurčitou, což není případ tohoto sporu. Správní orgán I. stupně je navíc toho názoru, že z formulace změny bodu 3.10 VOP, obsažené přímo ve Smlouvě není jasné, zda se toliko znění bodu 3.10 VOP rozšiřuje o formulaci sjednanou ve Smlouvě, nebo zda se původní znění touto formulací nahrazuje.

Ostatní výše uvedené body VOP se k trvání a ukončování Smlouvy vůbec nevztahovaly, stejně tak dodatky č. 1, 2 a 6 neřešily dobu trvání smluvního vztahu, tudíž nejsou pro daný spor relevantní.

Dodatek č. 3 ze dne 10. 10. 2011 mimo jiné změnil dobu trvání Smlouvy, a to na dobu určitou do 31. 12. 2013. Smluvní strany se rovněž v rámci tohoto dodatku dohodly na tom, že nejpozději do 31. 12. 2013 uzavřou dodatek ke Smlouvě, kterým bude změněna účinnost Smlouvy na dobu neurčitou s možností výpovědi nejdříve po uplynutí 12 měsíců od uzavření takového dodatku. Dále byly specifikovány cenové podmínky, za kterých by k prodloužení Smlouvy na dobu neurčitou mělo dojít.

Dodatek č. 4 ze dne 1. 2. 2012 řešil mimo jiné i dobu trvání Smlouvy tak, že se trvání Smlouvy po datu 31. 12. 2013 prodlužuje na dobu neurčitou, to však pouze za podmínky, že mezi stranami bude sjednán další dodatek, ve kterém ceny za služby nebudou převyšovat ceny sjednané dodatkem č. 4 a budou odpovídat cenám tržním a obvyklým. Návrh dodatku o cenách měl dle dohody zaslat odpůrce navrhovateli nejpozději do 15. 10. 2013 a navrhovatel jej měl akceptovat nejpozději do 15. 11. 2013. Za dobu trvání řízení však nebyla žádnou ze stran sporu ani tvrzena ani prokázána existence takového dodatku, tedy nebyla splněna podmínka pro to, aby účinnost Smlouvy trvala i po datu 31. 12. 2013 (tj. že trvání Smlouvy mezi stranami se změnilo na dobu neurčitou).

Dodatkem č. 5 ze dne 1. 1. 2013 byla dále mimo jiné sjednána nevypověditelnost technických specifikací a Smlouvy do 31. 12. 2013. Žádný z účastníků však neprokázal, že by došlo k prodloužení trvání Smlouvy i po datu 31. 12. 2013. Strany si tímto ujednáním dle názoru správního orgánu I. stupně sjednaly toliko zákaz výpovědi, kterou by měly technické specifikace a Smlouva skončit dříve, než právě 31. 12. 2013.

Tímto dodatkem si tedy smluvní strany podle názoru správního orgánu I. stupně vyloučily do 31. 12. 2013 možnost podání výpovědi kteroukoliv smluvní stranou např. v souladu s bodem 3.11 VOP, který řeší možnost podání výpovědi Smlouvy v některých specifických případech. Protože bod 3.11 VOP a ani další doložená aktualizovaná znění VOP neobsahují žádná omezení ohledně druhu smluv, na které se vztahuje, má správní orgán I. stupně za to, že se tento bod vztahuje i na smlouvy uzavřené na dobu určitou. Na základě uvedeného dle názoru správního orgánu I. stupně si strany dodatkem č. 5 pouze zakonzervovaly do 31. 12. 2013 neměnnost stavu, který platil ke dni podepsání dodatku č. 5.

Správní orgán I. stupně tak po vyhodnocení doložených podkladů dospěl k závěru, že Smlouva skončila ke dni 31. 12. 2013, a to uplynutím doby sjednané v dodatku č. 3, neboť nebylo prokázáno, že by došlo ke změně doby trvání Smlouvy po 31. 12. 2013, a to ani změnou doby trvání Smlouvy na dobu neurčitou, ani jinou časově omezenou změnou, ani že by byla splněna podmínka předpokládaná v dodatku č. 4, tedy že došlo k uzavření dalšího předpokládaného dodatku Smlouvy.

Správní orgán I. stupně dále uvedl, že si je vědom skutečnosti, že navrhovatel sám uzavíral s odpůrcem až dodatek č. 5, že smluvní ustanovení ve Smlouvě i jednotlivých dodatcích jsou složité formulována a že odpůrce neupozornil navrhovatele na trvání Smlouvy na dobu určitou do 31. 12. 2013, pokud se strany nedohodnou na uzavření dalšího dodatku předpokládaného v dodatku č. 4 Smlouvy, ani na skutečnost, že navrhovatelem podávané výpovědi technických specifikací a následně i Smlouvy jsou tudíž v tomto případě bezpředmětné. Navrhovatel, který je právním nástupcem spol. MobilKom, a.s., si podle názoru správního orgánu I. stupně nemusel být vědom všech nuancí ve smluvních ujednáních, tudíž byl i údajným jednáním odpůrce - doporučením k podání výpovědi technických specifikací - nucen k úkonu, který neměl žádnou právní relevanci s ohledem na sjednanou dobu trvání Smlouvy. Navíc správní orgán I. stupně uvádí, že ani z jednání odpůrce v průběhu správního řízení nevyplývalo, že by si byl sám vědom, že smlouva byla uzavřena na dobu určitou. Tuto skutečnost odpůrce poprvé uvedl až ve svém vyjádření ze dne 11. 2. 2014 po provedeném ústním jednání. Navrhovatel se měl podrobně seznámit s uzavřenými závazky svým předchůdcem, neboť je jimi vázán. Ani případná pochybnost či nedostatek povědomí samotného odpůrce o tom, že Smlouva je sjednána na dobu určitou, ani fakt, že na tuto skutečnost nebyl navrhovatel upozorněn, bez dalšího nemohou samy o sobě znamenat, že Smlouva trvala dál i po datu 31. 12. 2013, resp. že se doba trvání Smlouvy změnila na dobu neurčitou.

Správní orgán I. stupně dále uvedl, že Oznámení o ukončení technických specifikací ze dne 25. 9. 2013 nepovažuje za právní úkon způsobující účinky výpovědi Smlouvy. Bez ohledu na závěr správního orgánu I. stupně o tom, že Smlouva byla uzavřena na dobu

určitou do 31. 12. 2013 bez možnosti výpověď podat (učinit), je navíc jakákoli výpověď technických specifikací bezpředmětná, neboť technické specifikace jsou v bodě 2.20 VOP definovány jako „dílní smlouvy“ a navíc dle bodu 3.4 VOP je k platnosti a účinnosti technické specifikace potřeba existence Smlouvy. Dle názoru správního orgánu I. stupně z citovaných ustanovení VOP tedy jasně plyne oddělitelnost Smlouvy a technických specifikací. V případě dokumentu, nazvaného „Výpověď rámcové smlouvy o poskytování služeb ze dne 14. 5. 2007“ (dále jen „Výpověď“) pod číslem 06/131244, předloženého navrhovatelem, na jehož základě navrhovatel tvrdí, že Smlouva má trvat do 31. 3. 2014, pak správní orgán I. stupně považuje daný dokument v dané věci za irelevantní i přes to, že bylo prokázáno jeho doručení odpůrci v listinné podobě dne 10. 12. 2013, a to právě s ohledem na sjednání doby určité, po kterou má Smlouva trvat. Není proto ani rozhodné, kdy byla doručena Výpověď odpůrci. Ani po provedení dalších předložených důkazů správní orgán I. stupně nebral za prokázané, že by došlo k prodloužení účinnosti Smlouvy po datu 31. 12. 2013.

K tvrzení navrhovatele obsaženému ve vyjádření ze dne 21. 2. 2014 správní orgán I. stupně uvedl, že tvrzení navrhovatele o tom, že dodatek č. 4 jasně prodloužil Smlouvu na dobu neurčitou, neodpovídá skutečnosti, když z dikce bodu 4. dodatku č. 4 jednoznačně vyplývá, že prodloužení trvání Smlouvy na dobu neurčitou je podmíněno uzavřením dalšího dodatku, kde budou sjednány ceny za poskytované služby ve výši nepřevyšující ceny sjednané v bodě 4. dodatku č. 4 a odpovídající tržním a obvyklým cenám a navrhovatel neprokázal, že by takový další dodatek uzavřen byl.

Pokud jde o odkaz navrhovatele na ustanovení § 36 odst. 3 zák. č. 40/1964 Sb., kde je stanoveno, že jestliže účastník, jemuž je nesplnění podmínky na prospěch její splnění záměrně zmaří, stane se právní úkon nepodmíněným, pak správní orgán I. stupně uvedl, že navrhovatel neprokázal, že k úmyslnému zmaření podmínky sjednané v dodatku č. 4 došlo, a ani to by dle názoru správního orgánu I. stupně nebylo na prospěch výhradně odpůrci, jak se domnívá navrhovatel. K námitce navrhovatele, že podle ustanovení § 266 odst. 4 zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (účinný do 31. 12. 2013), kdy projev vůle, který obsahuje výraz připouštějící různý výklad, je třeba v pochybnostech vykládat k tíži strany, která jej použila jako první, tedy v daném případě k tíži odpůrci, správní orgán I. stupně uvedl, že nelze bez dalšího dovodit, že by smluvními ustanoveními navrhovatel neměl být vázán nebo že by smluvní ustanovení byla formulována natolik neurčitě či nesrozumitelně, že by o jejich výkladu mohly panovat pochybnosti ve smyslu uvedeného ustanovení.

Správní orgán I. stupně shledal ujednání o době trvání Smlouvy do 31. 12. 2013 za zcela jasné, určité a srozumitelné, a stejně tak shledal zcela jasnou, určitou a srozumitelnou podmínku potřebnou pro to, aby mohlo dojít k prodloužení trvání Smlouvy na dobu neurčitou, jakož i o nevypověditelnosti Smlouvy po určitou dobu, tj. do 31. 12. 2013. Námitka

navrhovatele ohledně různého výkladu projevu vůle je tedy v tomto případě dle názoru správního orgánu I. stupně irelevantní.

Správní orgán I. stupně posouzení věci uzavřel s tím, že Smlouva skončila uplynutím doby ke dni 31. 12. 2013 tak, jak bylo sjednáno v dodatku č. 3. Tuto skutečnost nemohl zvrátit jakýkoli jednostranný úkon účastníků, byť byl nazván např. jako Výpověď Smlouvy, ve kterém byla přesně specifikována výpovědní lhůta, i den, kdy má Smlouva skončit. K prodloužení trvání Smlouvy (sjednané na dobu určitou) po datu 31. 12. 2013 by totiž byla potřeba dohoda stran o takovém prodloužení Smlouvy, což v řízení navrhovatel neprokázal.

Na základě výše uvedeného závěru proto správní orgán I. stupně rozhodl, jak bylo uvedeno v úvodu, tedy návrh navrhovatele zamítl, současně zrušil předběžné opatření, neboť s ohledem na shora uvedený závěr pominuly důvody pro další jeho trvání. Současně rovněž přiznal odpůrci náhradu nákladů řízení, neboť navrhovatel byl v řízení zcela neúspěšný.

Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení dne 1. 4. 2014 v zákonné lhůtě rozklad do výroků I. a III. napadeného rozhodnutí, v němž uvedl, že nesouhlasí s hodnocením a výkladem dodatku č. Smlouvy, když dodatky č. 3 a 4 je třeba vykládat v jednotě s dodatkem č. 5 Smlouvy. Navrhovatel v rozkladu setrvává na stanoviscích, že dodatek č. 3 upravoval možnost prodloužit trvání smlouvy pro období po 31. 12. 2013 formou dodatku a že takovým dodatkem byl dodatek č. 4, jímž byla smlouva prodloužena na dobu neurčitou; nutnost prodlužovat dalším jiným dodatkem by vedla k bezdůvodnému smysl postrádajícímu řetězení dodatků. Nadto v řízení nebylo prokázáno, že by odpůrce splnil svoji povinnost „zaslání takového dodatku MobilKomu nejpozději do 15. 10. 2013“, tudíž by se k podmínce (nehledě na smysl podmínky, „že ceny za služby nebudou převyšovat ceny sjednané tímto Dodatkem a budou odpovídat cenám tržním a obvyklým“) nemělo přihlížet. Dále navrhovatel v rozkladu dodává, že dodatek č. 5 vyloučil možnost vypovědět Smlouvu do 31. 12. 2013, tudíž smluvní strany vycházely při uzavření dodatku č. 5 z toho, že Smlouva je uzavřena na dobu neurčitou.

Dále navrhovatel uvádí, že napadené rozhodnutí nesprávně vyložilo úmysl smluvních stran, když nepostupovalo podle ustanovení § 266 odst. 1 – 3 obchodního zákoníku a dodává, že jestliže smluvní ujednání dodatků č. 3 a 5 Smlouvy operují s trváním na dobu neurčitou a jestliže se obě smluvní strany před datem 31. 12. 2013 i po něm chovaly v souladu s takovým výkladem, není dán důvod k jinému výkladu Smlouvy.

Navrhovatel je rovněž toho názoru, že napadené rozhodnutí se přesvědčivě nevyrovnalo ani s poukazem na ustanovení § 266 odst. 4 obchodního zákoníku, podle kterého projev vůle, který obsahuje výraz připouštějící jiný výklad, je třeba v pochybnostech vykládat k tíži strany, která jako první v jednání tohoto výrazu použila, tedy k tíži odpůrce.

Závěrem navrhovatel z uvedených důvodů navrhuje, aby rozkladový správní orgán napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Správní orgán I. stupně v souladu s § 86 odst. 1 správního řádu zaslal stejnopis rozkladu odpůrci a vyzval jej, aby se k němu vyjádřil. Odpůrce v dopise ze dne 17. 4. 2014 k rozkladu uvedl, že s navrhovatelem nesouhlasí a jeho argumentaci považuje za nepodloženou a ryze účelovou. Při použití jakéhokoli výkladu je evidentní a zcela nepochybné, že Smlouva ve znění pozdějších dodatků (zejm. dodatků č. 3, 4, a 5) byla uzavřena na dobu určitou do 31. 12. 2013, možnost změny trvání smlouvy z doby určité na neurčitou byla od počátku podmiňována splněním oboustranně sjednaných a odsouhlasených podmínek, které nebyly naplněny. Z dodatku č. 4 je zřejmé, že byla převzata formulace z čl. II. odst. 1 dodatku č. 3 podmiňující prodloužení Smlouvy splněním stanovených podmínek, které k datu uzavření dodatku č. 4 zjevně nebyly splněny a současně smluvní strany na jejich splnění trvaly. Dodatek č. 4 tak v návaznosti na dodatek č. 3 pouze opakovaně připouští možnost další spolupráce po 31. 12. 2013, avšak pouze za podmínky, že strany uzavřou dodatek o cenách pro toto období, který bude navrhovatelem akceptován nejpozději do 15. 11. 2013, přičemž k naplnění podmínky nikdy nedošlo, když před datem 15. 10. 2013 doručil navrhovatel odpůrci dne 25. 9. 2013 oznámení o ukončení technických specifikací, ve kterém sám navrhovatel uvádí, že po uplynutí sjednané doby trvání (rámcové smlouvy) hodlá ukončit odebírání všech služeb s tím, že poskytování těchto služeb bude ukončeno k 31. 12. 2013, tj. k poslednímu dni sjednané doby jejich trvání. Není tedy pravdivé tvrzení, že podmínka prodloužení spolupráce z dodatku č. 4 byla zmařena odpůrcem, když navrhovatel dal jasně najevo, že nemá zájem na další spolupráci. K otázce úmyslu stran odpůrce uvádí, že navrhovatel od poloviny roku 2013 veřejně poptával služby dosud poskytované odpůrcem u jiných subjektů a dne 25. 9. 2013 doručil odpůrci oznámení o ukončení technických specifikací, ve kterém sám uvádí, že po uplynutí sjednané doby trvání (rámcové smlouvy) hodlá ukončit odebírání všech služeb s tím, že poskytování těchto služeb bude ukončeno k 31. 12. 2013, tj. k poslednímu dni sjednané doby jejich trvání, což je přesvědčivým důkazem, že Smlouva byla uzavřena na dobu určitou do 31. 12. 2013 a snaha navrhovatele vyvolat dodatečně dojem, že si strany nebyly této skutečnosti vědomy, na tom nic nezmění. Ohledně argumentace navrhovatele ke způsobu výkladu právních úkonů odpůrce uvedl, že je nesprávná a založená na skutečnostech nemajících podklad v provedeném dokazování, když se nikdo nemůže dovolávat své vnitřní nepřezkoumatelné vůle, je-li tato v příkrém rozporu s jeho jazykovým projevem. Výkladem nelze doplňovat projev vůle a stejný text nelze poprvé interpretovat jako odkládací podmínku a podruhé jako její naplnění. Ostatně odpůrce i navrhovatel jsou profesionály ve svém oboru, což předpokládá znalost a zkušenosti s přípravou a uzavíráním smluv. Ačkoliv návrhy smluv a dodatků připravoval odpůrce, navrhovatel měl vždy před podpisem možnost vyjádřit se k nim a navrhnout jejich úpravu. Konečně nelze přisvědčit ani námitce nevypořádání se

s interpretací § 266 odst. 4 obchodního zákoníku, když spor o výklad podmínek neexistuje a ustanovení bylo fakticky interpretováno k tíži odpůrce, neboť po ukončení Smlouvy přišel odpůrce o příjmy z ní plynoucí. Spor považuje odpůrce za navrhovatelem uměle a účelově vyvolaný, když navrhovatel zjistil, že nebude schopen zajistit náhradní plnění za ukončený smluvní vztah s odpůrcem. Proto odpůrce navrhuje, aby rozkladový správní orgán rozklad zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Správní orgán I. stupně neshledal důvod pro postup podle § 87 správního řádu (autoremedura) a v souladu s § 88 odst. 1 téhož zákona správní spis postoupil nadřízenému správnímu orgánu. Podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích o rozkladu proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhoduje Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále též „rozkladový správní orgán“ či „Rada ČTÚ“).

* * *

V souladu s § 89 odst. 2 ve spojení s § 141 odst. 9 správního řádu Rada ČTÚ přezkoumala, zda napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, je souladné s právními předpisy, a dále též jeho správnost z hlediska námitek uplatněných v rozkladu, a po důkladném posouzení a přezkoumání napadeného rozhodnutí i podkladů ve správním spise se řídila následujícími úvahami.

Předně je třeba uvést, že navrhovatel napadl toliko výroky I. a III. napadeného rozhodnutí, do výroku II. nebyl ve lhůtě podán rozklad žádným z účastníků řízení, a proto výrok o zrušení předběžného opatření nabyl právní moci, když současně došlo k vyčerpání předběžného opatření i uplynutím dne 31. 3. 2014, tj. uplynutím doby, na kterou bylo nařízeno. K uvedenému se konstatuje, že s ohledem na uvedené bylo samostatné řízení o rozkladu proti rozhodnutí o předběžném opatření podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) v návaznosti na § 93 odst. 1 správního řádu pro zjevnou bezpředmětnost zastaveno usnesením Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9. 5. 2014 čj. ČTÚ-1 810/2014-603, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 5. 2014, tedy dnem oznámení (doručení) účastníkům řízení.

Dále se uvádí, že dne 1. 1. 2014 nabyl účinnosti zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, přičemž v souladu s ustanovením § 3028 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 3073 tohoto zákona se řídí jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. V tomto případě je věc posuzována dle zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“). Není důvod, aby rozkladový správní

orgán posuzoval předmět tohoto správního řízení dle jiného právního předpisu, než tak učinil správní orgán I. stupně.

Rada ČTÚ opětovně provedla shora citované důkazy, přičemž konstatovala, že skutková zjištění jakož i závěry konstatované správním orgánem I. stupně odpovídají provedeným důkazům, Rada ČTÚ se s nimi ztotožňuje a současně je považuje za dostatečnou pro právní posouzení věci.

Rada ČTÚ co do předmětu řízení konstatuje, že návrhem na rozhodnutí sporu se navrhovatel domáhal vydání rozhodnutí, že odpůrce je povinen ponechat připojené ve dnech 1. 1. 2014 až 31. 3. 2014 na svou datovou síť elektronických komunikací všechny zákazníky navrhovatele, připojené k datové síti odpůrce ke dni 31. 12. 2013 na základě rámcové smlouvy o poskytování služeb ze dne 14. 5. 2007 uzavřené mezi navrhovatelem a odpůrcem, tedy vydání rozhodnutí, na základě kterého by byl odpůrce nadále povinen plnit povinnosti spočívající v poskytování služeb navrhovateli podle a na základě Smlouvy v době od 1. 1. 2014 do 31. 3. 2014. Pro účely vyřešení sporu považuje Rada ČTÚ za stěžejní otázku obsahu smluvního ujednání co do doby jeho trvání, tj. konkrétně otázku, zda smluvní vztah založený Smlouvou resp. jejími dodatky č. 1 – 5 zanikl k datu 31. 12. 2013 anebo zda tento smluvní vztah trval i v době od 1. 1. 2014 do 31. 3. 2014, případně zda vůbec a kdy zanikl.

Při právním posouzení sporu Rada ČTÚ vyšla ze skutkového závěru, a totiž, že navrhovatel (jeho právní předchůdce, společnost Mobilkom) i odpůrce uzavřeli Smlouvu resp. její následné dodatky č. 1 – 5, přičemž není sporu v otázce znění samotného smluvního ujednání, předmětem sporu tak zůstává výklad samotného smluvního ujednání, kdy odpůrce a navrhovatel zastávají rozdílná stanoviska co do okamžiku ukončení smlouvy. Navrhovatel v podaném rozkladu setrvává při stanovisku, že dodatek č. 3 Smlouvy upravoval možnost prodloužení trvání Smlouvy pro období po 31. 12. 2013 formou dodatku, přičemž takovým byl dodatek č. 4, který prodloužil trvání rámcové smlouvy na dobu neurčitou. Oproti tomu odpůrce setrvává s poukazem zejména na znění dodatku č. 3 (vizte níže), obzvláště první věty článku II. 1., znějící: „*Smlouva se uzavírá na dobu určitou do 31. 12. 2013.*“, na názoru, že Smlouva byla uzavřena na dobu určitou, a to do 31. 12. 2013, s tím, že existovala možnost změny trvání Smlouvy na dobu neurčitou, ovšem od počátku podmíněna splněním oboustranně sjednaných a odsouhlasených podmínek, které však nebyly nikdy naplněny.

K uvedenému se ze smluvních dokumentů předložených v průběhu správního řízení konstatuje, že dodatek č. 3 upravuje v článku II.1. dobu trvání Smlouvy změnou článku III. odst. 1. Smlouvy, když článek II. 1. zní následovně: „*Smlouva se uzavírá na dobu určitou do 31. 12. 2013. Smluvní strany se dohodly, že nejpozději do 31. 12. 2013 uzavřou dodatek ke smlouvě, kterým bude změněna platnost smlouvy na dobu neurčitou s možností výpovědi*

nejdéle po uplynutí 12 měsíců od uzavření takového dodatku (dále jen „minimální doba trvání“), to však pouze za podmínky, že ceny za služby nebudou převyšovat stávající sjednané ceny a budou odpovídat cenám tržním a obvyklým ve smyslu § 2, odst. 6, zákona č. 526/1990 Sb., o cenách. Poskytovatel je povinen zaslat Účastníkovi návrh takového dodatku obsahujícího ceny pro rok 2014 nejpozději do 15. 10. 2013 a Účastník je povinen takový dodatek do 15. 12. 2013 akceptovat a podepsat při současném splnění podmínek v předchozí větě. Po uplynutí minimální doby trvání lze Smlouvu nebo služby vypovědět písemnou výpovědí doručenou druhé smluvní straně, a to s výpovědní lhůtou 3 měsíce, jež počíná běžet prvním kalendářním dnem kalendářního měsíce následujícího po měsíci, ve kterém byla výpověď doručena druhé smluvní straně.“ Právní předchůdce navrhovatele, společnost MobilKom, a.s. je v dodatku označen jako Účastník, odpůrce jako Poskytovatel.

V dodatku č. 4 ke Smlouvě se pak v článku III.4. smluvní strany dohodly následovně: „Smluvní strany se dohodly, že doba účinnosti Rámcové smlouvy se po datu 31. 12. 2013 prodlužuje na dobu neurčitou, to však pouze za podmínky, že ceny za služby nebudou převyšovat ceny sjednané tímto Dodatkem a budou odpovídat cenám tržním a obvyklým ve smyslu § 2 odst. 6 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách. Takový návrh dodatku je ČDT povinna zaslat MobilKomu nejpozději do 15. 10. 2013 a MobilKom je povinen takový návrh dodatku akceptovat nejpozději do 15. 11. 2013.“

Rada ČTÚ uvádí, že dle jejího názoru z předložených důkazů a zejména z citovaného znění dodatků prokazatelně vyplývá, že prodloužení Smlouvy na dobu neurčitou bylo podmíněno krom nutnosti návrhu a akceptace dalšího dodatku, kterým bude Smlouva prodloužena na dobu neurčitou, rovněž podmínkou, že ceny za služby nebudou převyšovat ceny sjednané smlouvou v aktuálním znění dodatků (tj. po uzavření dodatku č. 4 ve znění dodatku č. 4) a budou odpovídat cenám tržním a obvyklým ve smyslu § 2 odst. 6 zákona č. 526/1990 Sb. K uvedenému konstatuje, že k uzavření takového dodatku smlouvy ani k dohodě o ceně a tedy k naplnění této podmínky však nedošlo, což ostatně v řízení nebylo ani jednou ze smluvních stran tvrzeno (tím méně dokazováno), když navrhovatel toliko tvrdil, že dodatek č. 3 umožňoval prodloužení Smlouvy na dobu neurčitou formou dodatku a že dodatkem č. 4 byla Smlouva prodloužena na dobu neurčitou.

Rada ČTÚ se takto ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, že mezi spornými stranami neexistuje smluvní vztah, na jehož základě by byl odpůrce povinen plnit (poskytovat plnění v rozsahu určeném Rámcovou Smlouvou) navrhovateli v době od 1. 1. 2014 do 31. 3. 2014, když navrhovatel neprokázal, že v souladu se smluvním ujednáním došlo ke změně Smlouvy na dobu neurčitou, tedy k naplnění podmínky pro prodloužení Smlouvy ve smyslu čl. III. odst. 4, Dodatku č. 4 Rámcové Smlouvy, naproti tomu přisvědčila tvrzení odpůrce, že Rámcová smlouva skončila uplynutím sjednané doby ke dni 31. 12. 2013.

Rada ČTÚ dále uvádí, že podle ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu platí, že ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navrhované důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků. Rada ČTÚ konstatuje, že v daném případě se jedná o sporné řízení podléhající těmto zásadám a že správní orgán I. stupně postupoval v tomto řízení řádně v souladu se zněním výše citovaného ustanovení, když řádně provedl veškeré účastníky navrhované výše zmíněné důkazy, z těchto učinil správná skutková zjištění a následně tyto po stránce skutkové i právní správně posoudil.

K námitkám vzneseným navrhovatelem v rozkladu pak Rada ČTÚ uvádí následující.

K námitce navrhovatele, že dodatek č. 3 upravoval možnost prodloužit trvání smlouvy pro období po 31. 12. 2013 formou dodatku a že takovým dodatkem byl dodatek č. 4, jímž byla smlouva prodloužena na dobu neurčitou, rozkladový správní orgán uvádí, že výkladem předmětných dodatků s ohledem na časovou posloupnost dodatků dovedl totožný právní názor jako správní orgán I. stupně a shoduje se s jeho odůvodněním, které rozkladový správní orgán v této věci považuje za správné, dostatečné a úplné, tudíž pro stručnost odůvodnění svého rozhodnutí na něj plně odkazuje. K uvedenému závěru tak jen dodává, že nelze interpretovat formulaci článku III.4. dodatku č. 4 v protikladu s prakticky totožnou formulací článku II.1. dodatku č. 3. Navrhovatel tak ve věci fakticky tvrdí, že článkem II.1. dodatku č. 3 došlo k založení možnosti prodloužit při splnění podmínky dohody o cenách dodatkem trvání smlouvy na dobu neurčitou, a že článkem III.4. dodatku č. 4 (prakticky totožně formulovaným se stejnou podmínkou), došlo k prodloužení smlouvy na dobu neurčitou. Toto tvrzení trpí nekonsistencí a taková konstrukce dle názoru rozkladového správního orgánu není objektivně udržitelná.

Navrhovatel dále v rozkladu uvádí, že je sporné, co mělo být míněno podmínkou, že „ceny za služby nebudou převyšovat ceny sjednané tímto dodatkem a budou odpovídat cenám tržním“.

Tato podmínka určuje, že v případě, že by případným dodatkem, kterým by došlo k prodloužení smlouvy na dobu po 31. 12. 2013, nemohly být platně sjednány ceny za služby, které by převyšovaly ceny stanovené dodatkem č. 4 (což vyplývá i z výrazu „tímto Dodatkem“ s velkým písmenem D, když si smluvní strany dohodly pro dodatek č. 4 zkratku „Dodatek“ a v průběhu celého dodatku č. 4 ji používaly, zatímco je-li v textu míněn případný jiný budoucí dodatek, je psán s malým písmenem d). Z tohoto důvodu Rada ČTÚ nemůže přistoupit na hypotetický výklad, že by byl míněn výrazem „tímto Dodatkem“ onen budoucí dodatek, a nadto i vzhledem k nekonsistentnosti a neudržitelnosti postoje navrhovatele

zastávajícího rozdílný výklad článku II.1 dodatku č. 3 a článku III.4 dodatku č. 4 především nepovažuje otázku významu této podmínky za jakkoliv způsobitou mít dopad na posouzení data ukončení Smlouvy.

Rada ČTÚ rovněž nemůže přisvědčit ani tvrzení navrhovatele, že existence dodatku č. 5 dokládá, že strany vycházely z toho, že smlouva je uzavřena na dobu neurčitou, když dle názoru rozkladového správního orgánu dodatek č. 5, konkrétně v článku II.1. (znějícím „*Smluvní strany tímto Dodatkem sjednávají nevypověditelnost veškerých technických specifikací, uzavřených na základě Rámcové, účinných v době nabytí účinnosti tohoto Dodatku (dále jen „Technické specifikace“)*) a zároveň nevypověditelnost Rámcové smlouvy, a to od data účinnosti tohoto dodatku do 31. 12. 2013.“) toliko vylučuje možnost vypovědět smlouvu (kupříkladu podle ustanovení bodu 3.11 VOP) a zakládá neměnnost podoby smlouvy oproti stavu ke dni uzavření dodatku č. 5 až do 31. 12. 2013.

Navrhovatel dále v rozkladu argumentuje, že napadené rozhodnutí nesprávně vyložilo úmysl smluvních stran, když nepostupovalo dle ustanovení § 266 odst. 1 – 3 obchodního zákoníku. Podle odstavce 1 uvedeného ustanovení platí, že projev vůle se vykládá podle úmyslu jednající osoby, jestliže tento úmysl byl straně, které je projev vůle určen, znám nebo jí musel být znám. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení platí, že v případech, kdy projev vůle nelze vyložit podle odstavce 1, vykládá se projev vůle podle významu, který by mu zpravidla přikládala osoba v postavení osoby, které byl projev vůle určen. Výrazy používané v obchodním styku se vykládají podle významu, který se jim zpravidla v tomto styku přikládá. Konečně podle odstavce 3 uvedeného ustanovení platí, že při výkladu vůle podle odstavců 1 a 2 se vezme náležitý zřetel ke všem okolnostem souvisejícím s projevem vůle, včetně jednání o uzavření smlouvy a praxe, kterou strany mezi sebou zavedly, jakož i následného chování stran, pokud to připouští povaha věcí.

Rada ČTÚ shodně se správním orgánem I. stupně nesdílí názor, že by projev vůle obou stran co do otázky doby trvání Smlouvy ve znění dodatků nebyl shodný. Takovému tvrzení navrhovatele příliš nepřisvědčuje ani Oznámení o ukončení technických specifikací ze dne 25. 9. 2013, v němž navrhovatel uvádí, že hodlá ukončit poskytování služeb elektronických komunikací k 31. 12. 2013, tj. poslednímu dni sjednané doby jejich trvání, z čehož je patrné, že na další spolupráci s odpůrcem neměl zájem. Proto i tuto námitku uvedenou navrhovatelem v rozkladu je nutné odmítnout.

Rada ČTÚ rovněž nepřisvědčila námitce, již navrhovatel správnímu orgánu I. stupně vytýká, že napadené rozhodnutí se přesvědčivě nevyrovnalo ani s poukazem na ustanovení § 266 odst. 4 obchodního zákoníku, podle kterého projev vůle, který obsahuje výraz připouštějící jiný výklad, je třeba v pochybnostech vykládat k tíži strany, která jako první v jednání tohoto výrazu použila, tedy k tíži odpůrce. Rada ČTÚ k uvedené námitce

konstatuje, že správní orgán I. stupně se v odůvodnění rozhodnutí s touto námitkou navrhovatele dostatečně vypořádal, když uvedl, že neshledal, že by projev vůle smluvních stran vyjádřený v ujednáních Smlouvy mohl připouštět pochybnosti o významu ujednání či jejich různý výklad. Správní orgán I. stupně v odůvodnění uvedl, že přestože smluvní dokumentaci krom navrhovatele uzavíral i jeho právní předchůdce a některá smluvní ustanovení byla složitě formulovaná, nelze bez dalšího dovodit, že by smluvními ustanoveními navrhovatel neměl být vázán nebo že by byla formulována natolik neurčitě či nesrozumitelně, že by o jejich výkladu mohly panovat pochybnosti ve smyslu § 266 odst. 4 obchodního zákoníku. Ujednání o době trvání Smlouvy do 31. 12. 2013, podmínku potřebnou k prodloužení trvání Smlouvy na dobu neurčitou i nevypověditelnost Smlouvy po určitou dobu do 31. 12. 2013 shledal správní orgán I. stupně ujednáními zcela jasnými, určitými a srozumitelnými. Navíc tezi navrhovatele rovněž nenasmědčuje ani skutečnost, že ustanovení článku II.1. dodatku č. 3 evidentně navrhovatel vnímal jako podmínku pro prodloužení trvání Smlouvy a v případě ustanovení III.4. dodatku č. 4 se v protikladu s prakticky totožnou formulací následně v řízení snaží prosazovat výklad zcela rozdílný. Rada ČTÚ proto uvedenou námitku shledala nedůvodnou, když současně argumentaci správního orgánu I. stupně plně přisvědčila.

Rozkladový správní orgán tedy uvádí, že po provedeném přezkoumání napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně dospěl k totožnému názoru, že totiž k ukončení Smlouvy došlo ke dni 31. 12. 2013 na základě článku II.1. dodatku č. 3, který v první větě říká, že „*Smlouva se uzavírá na dobu určitou do 31. 12. 2013*“, když současně v řízení nebylo prokázáno, že došlo k prodloužení účinnosti Smlouvy ve smyslu ujednání dle článku III.4. dodatku č. 4. Z výše uvedených důvodů nemohl rozkladový správní orgán tvrzením navrhovatele o platném prodloužení smlouvy na dobu neurčitou přisvědčit. Vzhledem ke skutečnosti, že k ukončení smlouvy došlo ke dni 31. 12. 2013, nemůže se tedy navrhovatel pochopitelně domáhat, aby z ní odpůrce plnil a byl zavázán plnit i po tomto datu.

Rozkladový správní orgán se tudíž plně ztotožnil s výrokem I. napadeného rozhodnutí a jeho odůvodněním a konstatuje, že správní orgán I. stupně provedl dokazování v potřebném a dostatečném rozsahu, aby mohl ve věci rozhodnout. Provedené důkazy byly správně vyhodnoceny a učiněná skutková zjištění byla i po právní stránce správně posouzena. Nebyly zjištěny žádné vady napadeného rozhodnutí ani řízení, které mu předcházelo.

Vzhledem k tomu, že výrok I. napadeného rozhodnutí je tudíž třeba považovat za správný, je třeba jako správný hodnotit rovněž výrok III. týkající se přiznání náhrady nákladů řízení, neboť odpovídá § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, když s ohledem na neúspěch navrhovatele a tedy plný úspěch odpůrce přiznává odpůrci náhradu nákladů ve správně vyčíslené a řádně odůvodněné výši.

S ohledem na skutečnost, že měl odpůrce v řízení o rozkladu plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení o rozkladu ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, a to za jeden úkon právní služby (vyjádření k rozkladu), stanovená podle § 7, § 10 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. k) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 9. 2006, ve výši 1.300,- Kč. Vzhledem k tomu, že právní zástupce navrhovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, byla tato částka navýšena o DPH ve výši 21 %.

Po úvaze shora popsané a v situaci, kdy žádné z rozkladových námitek nepřisvědčila, Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle ustanovení § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích o včasném rozkladu obchodní společnosti Air Telecom a.s. rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

Ing. Mgr. Jaromír Novák
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu